

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2426/2018
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Косановић адвокат из ..., против тужене „Српске Банке“ АД Београд, чији је пуномоћник Александра Младеновић адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3389/17 од 15.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3389/17 од 15.03.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 956/15 од 26.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење туженог број ... од 26.01.2015. године о престанку радног односа отказом од стране послодавца уговора о раду број ... од 07.10.1983. године са свим припадајућим анексима због престанка потребе за обављањем одређеног посла. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој, уместо враћања на рад, исплати накнаду штете у износу од 951.967,26 динара - у висини 18 зарада остварених код туженог у децембру месецу 2014. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да надокнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 54.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3389/17 од 15.03.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 956/15 од 26.04.2017. године у делу првог става изреке тако што је поништено решење туженог број ... од 26.01.2015. године само у погледу датума престанка радног односа и утврђено да је тужилци радни однос престао код тужене дана 30.01.2015. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 956/15 од 26.04.2017. године у преосталом делу става првог, другом и трећем ставу изреке. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка из става 2. наведене одредбе које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП предвиђене као разлози за овај ванредни правни лек. Тврдња тужиле да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП је паушална, јер ревидент не наводи одредбу процесног закона коју другостепени суд није применио или је погрешно применио, а што је утицало или могло утицати на правилност одлуке о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене и обављала је послове стручног сарадника за ... у Сектору послова са .... - .... (VI степен стручне спреме - завршена виша економска школа). Извршни одбор тужене банке је, ради реализације Закључка Владе Републике Србије од 07.11.2014. године којим је наложено органима управљања банком да уз претходну сагласност Министарства одбране израде и доставе Програм рационализације кадровске структуре, донео 29.12.2014. године Одлуку о усвајању Правилника о организационој структури, а 08.01.2015. године и Одлуку о усвајању измена и допуна Правилника о организационој структури, које се примењују од 26.01.2015. године. Исти орган тужене је 06.01.2015. године донео Одлуку о усвајању Правилника о систематизацији послова која се примењује од 26.01.2015. године, а 16.01.2015. године и Одлуку о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова која се примењује од 30.01.2015. године. Предлог Програма решавања вишка запослених који садржи списак са именима 210 од укупно 272 запослена који су вишак достављен је на мишљење репрезентативном синдикату и Националној служби за запошљавање. Програм решавања вишка запослених усвојио је Управни одбор тужене банке 21.01.2015. године. Тужили је радни однос престао решењем од 26.01.2015. године, због престанка потребе за њеним радом, са датумом 29.01.2015. године. Тужили је исплаћена отпремнина.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 75/14) прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских и организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају, општим актом тужене - Правилником о систематизацији послова од 06.01.2015. године са изменама и допунама од 26.01.2015. године укинута је

радно место на којем је тужилца радила, што значи да је престала потреба за њеним радом. Тужени је поступак утврђивања вишка запослених спровео у складу са одредбом чланова 153-158. Закона о раду, а тужилци је пре престанка радног односа исплаћена отпремнина. Није постојала обавеза тужене да применом критеријума изврши оцењивање запослених, распоређених на укинутим радним местима, јер се критеријуми примењују само у случају када долази до смањења броја извршилаца на истом радном месту, односно одлучује ко ће од више запослених на истим пословима бити проглашен вишком, што овде није случај. Распоређивање радника је аутономно право послодавца који га врши према сопственој процени.

С`тога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни за вођење ове парнице. Због тога је захтев тужене за накнаду тих трошкова одбијен и применом члана 154. и члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић